

NO EM FAREU CALLAR

Un relat de: [Jordi Abellán Deu](#)

Fa molt de temps que us escolto.
Tant als que dieu sí com als que no.
Tots voleu convèncer del que afirmeu
quan sabeu, tan uns com altres, que mentiu.

Potser alguna veritat hi ha dins la mentida,
però es tan insignificant, ínfima i tan minsa
que, ni de lluny, ocults les falsedats que etzibeu
mirant de convèncer tothom, que és el que voleu.

Sabeu que? A cap de vosaltres puc creure.
Massa vegades ens heu dit el que no era.
I ara no em fareu combregar rodes de molí.
Malgrat tot una cosa sí que voldria dir.

Davant del que em vol espantar amb amenaces,
per més que l'altre em promet falses esperances,
aquest darrer, al menys, proposa escoltar-me,
cosa que el d'allà es nega amb tossuderia ferma.

Penso en aquella famosa imatge dels tres micos
En la que un es tapa els ulls, l'altre les orelles
i l'últim es priva de dir res tapant-se la boca.
Si al menys féssiu el mateix i no garléssiu.

Mes jo sí que vull dir, ja que un d'ells m'ho permet.
Així que diré la meva, única i intransferible.
Posaré dins d'una capseta, on altres també ho fan,
la meva petita i humil opinió en forma de papereta.